

efter Regjeringens Formenting var Grund til at søge dem løste. Den Bet, som man nu efter Regjeringens Anskuelse i saa Henseende burde gaae, var at gaae ind paa den samme Retning, som man i sin Tid slog ind paa ved Fæsteloven af 19de Februar 1861, saaledes at man lod alle de bestaaende Love forblive i fuld Gyldighed og lod al ønskelig Frihed blive tilstede til at indgaae frivillige Overenskomster, men jævnfides dermed i tilfredsstillende Grad løste de Baand, der hvilede paa Jorden, og fastsatte en bestemt Frist, inden hvilken denne Jordens Frigjørelse skulde være tilendebragt. Samtidig dermed fandt Regjeringen imidlertid tillige, at der burde træffes Foranstaltninger, som kunde føre til, at der kom til at tilflyde Fæsternes Efterladte en saadan Understøttelse, som maatte ansees for fornøden og billig, navnlig paa Grund af den hele historiske Udvikling her i Landet og paa Grund af de bestaaende Forhold inellem Jordrot og Fæster. Jeg tilføiede endelig i det andet Thing, at, naar man vilde slaae ind paa den Bet, som Regjeringen saaledes antydede, saa vilde Indenrigsministeren kunne forhandle nærmere med det Udvalg, som sandsynligviis vilde blive nedsat, og saa vilde Indenrigsministeren endvidere kunne forhandle nærmere med Thinget om Fremme af et Lovforslag, der opfyldte det Formaal, som Lovforslagets Indbringer havde stillet sig, nemlig Fremme af Fæstegodsets Overgang til Selveiendom. Sagens videre Gang i Udvalget i det andet Thing er jo det høie Thing bekendt. Man foreslog vel i Udvalgets Betænkning at fjerne de Bestemmelser i Lovforslaget, hvori jeg havde seet en Anerkendelse af Fæsternes Medveiendomsret, men derimod vilde Udvalgets Fleertal ikke gaae ind paa at fjerne den Bestemmelse af Lovforslaget, hvis Udskydelse jeg havde sat som en udtryffeligg Betingelse for, at jeg skulde kunne tage Deel i Forhandlingerne om samme, nemlig Bestemmelsen om 20 Mars Fæstevang for den Jord, som blev afhændet ved tvungen Auction. Et Mindretal i Udvalget i det andet Thing opstillede dog et saadant Forslag, og da Sagen saa kom til 2den Behandling i det andet Thing, udtalte jeg udtryffeligg, at jeg i Afstemningen over det paagjæl-

dende Forslag vilde see en bestemt Tilkjendegivelse fra Thingets Side om, hvorvidt det vilde gaae ind paa den Bet, som Regjeringen havde anbefalet at gaae, eller ikke. Det nævnte Forslag blev ikke desto mindre forkastet med 67 Stemmer imod 23, og jeg maatte som Følge deraf fastholde min Betragtning af det andet Things Stilling ligeoverfor Regjeringen, uagtet Ordføreren dersteds meente, at jeg ikke var berettiget til i den foregaaede Afstemning at lægge den Betydning, som jeg havde lagt deri, og udtalte, at jeg kun var berettiget til deri at see en Tilkjendegivelse af, hvad Folkethinget for Diebliffet vilde indrømme, men ingenlunde mere. Jeg afholdt mig i Følge denne min Opfattelse fra videre Deeltagelse i Forhandlingerne om de øvrige Vædringsforslag. Da der saa dernæst ved Sagens 3die Behandling i det andet Thing skulde stemmes over Lovforslagets Vedtagelse eller ikke, motiverede flere af Folkethingets Medlemmer deres Afstemning for Lovforslaget derhen, at de ingenlunde vilde have stemt saaledes, som de i det Diebliff erklærede at ville stemme, dersom Afstemningen havde gjældt Lovforslagets endelige Vedtagelse. Sagen kom derpaa til 1ste Behandling her i Thinget, og der blev under denne fremsat vægtige Indvendinger imod selve Lovforslaget, som vare grundede paa Anskuelse og Principer, som ganske næres og hylde af Regjeringen. Men der fremkom tillige ganske vist ogsaa Indvendinger mod Lovforslaget, som vare grundede paa Anskuelse, der betydeligg afvige fra Regjeringens Opfattelse af Retgrundlaget og af de tilstedeværende Forhold.

Jeg troer nu, at det ikke kan nytte idag og under denne Behandling af Sagen paany at komme ind paa en vidtløftigg Forhandling om Principerne eller rettere om det hele Retgrundlag for Sagen. Hvad der kan siges om Eiendomsretten over Fæstegrunden og om Statens Berettiggelse til at gribe ordnende ind i hele dette Forhold, er allerede blevet udtalt tilstrækkelig ofte her i Thinget. De forskjellige Anskuelse i denne Retning ere idag blevne udtalte deels af Ordføreren for Udvalgets Fleertal, deels, heelt afvigende derfra, af den ærede 4de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Lehmann), og jeg troer ikke, at jeg yderligere behøver at tilføie